

Listy svatohostýnské

Březen 2015

číslo 1, ročník XIX

OBSAH

Přehled poutních slavností v roce 2015

Naše společné putování

Společná pouť Matic

Pěší pouť ze Svatého Kopečku u Olomouce...

Významné jubileum duchovního správce

Duchovní slovo

Život zasvěcený Bohu

Kolik kněží působí na Svatém Hostýně

Před sto lety se narodil Beda Dudík

Semínko je, zdá se, zaseto...

Bude vás zajímat

K setkání s Ježíšem v Nejsvětější Svátosti nelituj času!

Pozvánka na valnou hromadu MSH

Nové stanovy MSH

Naše soutěž pro děti

Návštěva členů výboru MSH v církevních školách

Každá matice má svoji Marii

„Každá Matice má svoji Marii...“

Proč právě ona

Jak charakterizovat paní Loučkovou?

Paní Mgr. Marie Loučková

Mgr. Marie Loučková

Přání otce arcibiskupa

Stručně z jednání výboru MSH

Odešel věrný strážce svatohostýnské baziliky

Kronika

Člověk míní, Pán Bůh mění

Bohoslužby na Svatém Hostýně

Zemřeli členové Matice svatohostýnské

Přehled poutních slavností v roce 2015

NE	15. 3.	Svatojosefská pouť mužů
PÁ – SO	20. – 21. 3.	Pěší pouť ze Svatého Kopečku u Olomouce na Svatý Hostýn
SO	25. 4.	Dvacátá druhá hasičská pouť
PÁ	1. 5.	Desátá prvomájová pouť rodin
NE	3. 5.	Valná hromada Matice svatohostýnské Osmá pouť bohoslovců za povolání Pouť Klubu křesťanských žen
SO	16. 5.	Dvacátá pouť Radia Proglas a TV Noe
NE	17. 5.	Třináctá pouť podnikatelů
NE	24. 5.	Třináctá pouť včelařů
PO	25. 5.	Patnáctá pouť písíciích křesťanů
NE	31. 5.	Společná pouť Matic – svatohostýnské, velehradské a svatokopecské
SO	6. 6.	Eucharistický průvod z Bystřice pod Hostýnem na Svatý Hostýn Společná pouť Sdružení žáků a žákyň Dona Boska
ÚT	9. 6.	Pouť kněží olomoucké arcidiecéze za vlastní posvěcení
PÁ	12. 6.	Pouť členů Apoštolátu modlitby
SO	13. 6.	Pátá pouť lékařů a pracovníků ve zdravotnictví Druhá pouť autoveteránů
SO	20. 6.	Šestá pouť zrakově postižených
SO	27. 6.	Dětská pouť na začátku prázdnin
ČT	2. – 4. 7.	Pěší pouť Svatý Hostýn – Velehrad

SO	11. 7.	Pouť obce Slavkov pod Hostýnem
NE	9. 8.	Třetí pouť dechových hudeb
SO	15. 8.	Titulární slavnost Nanebevzetí Panny Marie
NE	16. 8.	Hlavní pouť
NE	23. 8.	Tradiční orelská pouť
SO	29. 8.	Arcidiecézní pouť rodin a dětská pouť na konci prázdnin Sedmá pouť pedagogů
SO	5. 9.	Dvacátá třetí muklovská pouť
NE	6. 9.	Pouť členů Matice svatohostýnské
PÁ	18. 9.	První den františkánské pouti
SO	19. 9.	Druhý den františkánské pouti
NE	4. 10.	Růžencová pouť
SO	10. 10.	První den dušičkové pouti
NE	11. 10.	Druhý den dušičkové pouti
SO	17. 10.	Sedmnáctá svatohubertská pouť
ČT	31. 12.	Děkovná bohoslužba na konci roku

Naše společné putování

Společná pouť Matic

V loňském roce se konala tato pouť poprvé na Svatém Kopečku u Olomouce. Vzhledem k tomu, že při budování poutní stezky ze Svatého Kopečku u Olomouce přes Svatý Hostýn, Velehrad až k Svatému Antonínkovi a taky při společných putováních se stále více mezi sebou poznáváme, shodli jsme se na tom, že bychom mohli založit tradici společných poutí, které by se každý rok konaly na jednom z poutních míst, odkud pocházíme. A to poslední květnovou nedělí.

Vážení čtenáři a svatohostýnské poutníky!

Zveme vás tedy na již druhou společnou pouť spřátelených moravských Matic. Bude se konat na Svatém Hostýně v neděli 31. května v 10.15 hod. Těšíme se na vaši hojnou účast.

Lubomír Vývoda

předseda MSH

Pěší pouť ze Svatého Kopečku u Olomouce přes Svatý Hostýn na Velehrad (Pátá Moravská Compostela)

Koná se ve dnech 30. června až 4. července. Na pouť zvou pořádající Matice svatokopecká, Matice svatohostýnská a Matice velehradská za účasti Matice svatoantonínské. Každý poutník však jde na svoji vlastní zodpovědnost. Převoz větších zavazadel ze Svatého Kopečku postupně až na Velehrad bude zajištěn doprovodnými vozidly (možnost krátké přepravy i pro znavené poutníky). Zdravotní služba je zajištěna. Pro ubytování: karimatky a spacáky vlastní.

Přihlášky: na obě části nebo kteroukoliv část přijímá pouze Matice svatokopecká, e-mail:

m.svatokopecka@tiscali.cz, nebo Zora Krejčí, e-mail: ZoraKrejci@seznam.cz, tel.: 733 386 135 (do 15. června). Na přihlášené na jiných adresách, příp. připojené bez předchozího řádného přihlášení nelze brát zřetel (nezajištěn odvoz zavazadel, ubytování ani stravování). Při přihlášení uveďte, prosím, jméno, adresu bydliště, rodné číslo nebo datum narození, číslo občanského průkazu, zájem o spaní na Svatém Kopečku ve farní tělocvičně, zvolené ubytování na Svatém Hostýně, zájem o večeři nebo snídani na Svatém Hostýně a telefonický kontakt na vaši osobu.

Zora Krejčí

Významné jubileum duchovního správce

U příležitosti 70. narozenin P. Jiřího Šolce, SJ, které oslavil 22. března, jsme našeho jubilanta požádali, aby se ohlédl zpět a podíval se třeba na své „jezuitské začátky“.

Moje cesta do Tovaryšstva Ježíšova byla trochu komplikovaná. V době, kdy jsem studoval střední školu, nebyly u nás řeholní řády povoleny. Je fakt, že na ministrantských schůzkách, které jsme v Červeném Kostelci tajně konali, se pozdější P. Jan Pazdera, tehdy bohoslovec vyhozený v padesátých letech, o jezuitěch vyjadřoval „příznivě“, ale žádného živého jezuitu jsem neznal. Až teprve na studii na strojní fakultě v Liberci jsem se seznámil se slovenským jezuitou P. Alojzem Dlugim, který u arciděkanského kostela dělal kostelníka, protože nedostal státní souhlas k vykonávání kněžské služby. U něho jsem si také vykonal první sedmidenní duchovní cvičení podle sv. Ignáce.

O kněžství jsem vážně uvažoval, ale pro řeholní život jsem ještě rozhodnutý nebyl. P. Dlugi musel ale poměrně brzy z Liberce odejít a tehdy jsem se mu svěřil, že uvažuji o vstupu do řádu. Seznámil mne tedy s dalším jezuitou, P. Bohumilem Kovářem, který tehdy v Liberci pracoval jako betonář. S ním jsem navštívil tehdejšího provinciála P. Františka Šilhana, který mi doporučil, abych tajný noviciát začal u P. Františka Jedličky, jenž sloužil u sester v Horním Maxově (asi 20 km od Liberce). Noviciát jsem tedy začal 30. listopadu 1968 v Horním Maxově o svátku sv. Ondřeje apoštola. Velmi mne tehdy oslovilo, že se četlo evangelium o povolání apoštolů. Souběžně jsem tehdy dokončoval strojní fakultu. Tu jsem ukončil v roce 1969. Nastoupil jsem do Elitexu v Tanvaldě, ale na vojnu mne povolali až po roce. Když jsem se po dalším roce vrátil z vojny, tak byla normalizace již v plném proudu, takže jsem se do semináře opět nedostal. Asi čtyřikrát jsem se do semináře hlásil, ale vždy mi odpověděli, že není v celospolečenském zájmu, abych dělal další vysokou školu.

Další studia tedy byla opět tajná?

Něco jsem soukromě studoval na Smržovce, kde jsem bydlel, ale potom jsem po dohodě s provinciálem studoval s františkány v Liberci, kde měli tajná teologická studia vedená P. Janem Bártou, OFM. Byl jsem tedy „černá ovce“ mezi „hnědými“, ale rozuměli jsme si velmi dobře. Asi po pěti letech tohoto studia začalo pronásledování františkánů, výslechy, domovní prohlídky apod. Musel jsem se tedy vzdálit a zbytek studia dokončit za pomoci řádových spolubratří. Dojížděl jsem hlavně za P. Josefem Sukopem do Prahy.

Jáhenské a kněžské svěcení jsem přijal tajně 13. března 1982 od otce biskupa Jana Chryzostoma Korce v soukromém bytě v Petržalce u Bratislavy.

Mezitím jsem již pracoval jako programátor NC strojů v Preciose v Jablonci nad Nisou a po vysvěcení jsem si sloužil mše svaté většinou soukromě.

Chodíval jsem také do biblického společenství a do společenství mládeže v Liberci, ale „jako laik“.

Po tajném působení jste se poprvé dostal do duchovní správy až na začátku devadesátého roku. Jak to bylo?

To bylo takové překvápko. Asi 15. ledna 1990 mi došlo upozornění, že mám na poště doporučený dopis. Cestou z práce jsem si ho ale nevyzvedl, protože jsem šel sloužit mši svatou do jedné spolehlivé rodiny. Tam se mne ten můj „tajný“ farník, pan Ženata zeptal, co já na to, že budu dělat faráře v Jablonci. Bral jsem to jako vtip. Ale on mi ukázal dopis od otce biskupa Josefa Koukla, že uvažuje mne poslat jako duchovního správce do Jablonce nad Nisou. Tehdy mi došlo, že ten můj nevyzvednutý dopis bude asi od otce biskupa, který mne zval na setkání s ním do Litoměřic. Na tomto setkání jsem se celý rozechvělý ptal, co a jak mám ve farnosti dělat, a otec biskup mi odpověděl: „Dělej to jako Pán Ježíš!“ Tak jsem se již více neptal. Po tomto setkání jsem dostal pověření být administrátorem v Jablonci nad Nisou a ve třech menších sousedních farnostech.

Jak jste to pak vyřešil v zaměstnání?

S ředitelem jsem se trochu znal. Poprosil jsem ho, aby byl velkorysý a propustil mne dohodou ke konci ledna. On se na mne udiveně podíval a ptal se proč. Nezbylo mi tedy nic jiného než jít s pravdou ven, že jsem tajně svěcený kněz a že mám od prvního února převzít duchovní správu v Jablonci a okolí a že to jaksí při zaměstnání nejde. Tenkrát z toho byli všichni ještě vyplašení, a tak se to nakonec vyřešilo dohodou. Podařilo se mi ještě jednoho vysokoškola, který tam byl před tím na brigádě, zaškolit na mé místo. Třicátého ledna jsem se ve fabrice rozloučil a přemístil se asi o 150 metrů vedle na děkanství.

Padl jsem do toho opravdu rovnýma nohama. Nikdy předtím jsem veřejně nesloužil mši svatou, nekázal, nekřtil, nepohřbíval, nesezdával, nedělal přípravy, o účetnictví a matrikách jsem neměl ponětí... Do toho ještě klasické topení na faře, různé mítinky, návštěvy škol, opravy na faře... Někdy se mi večer klepaly ruce vysílením. Byl to ostrý začátek, ale Bůh mi dával milost, že jsem byl ve vnitřním pokoji.

A tak jste se stal přes noc z programátora farářem. Jak to bylo dál?

V Jablonci jsem byl jen půl roku. O prázdninách jsem dostal dekret na nové působiště. Byl jsem poslán do Loun a širého okolí, kde jsem měl nahradit otce Milana Bezděka, který byl povolán dělat generálního vikáře panu biskupovi. V Lounech jsme byli společně s P. Rudolfem Duškem, SJ, který předtím působil v Dolním Ročově a okolních farnostech. Společně jsme měli na starosti 10 farností a asi 35 kostelů a kaplí, většinou v dost bídném stavu. Kromě duchovní služby a vyučování náboženství jsem se snažil kostely a kapličky opravovat, alespoň to nejnutnější, to je střechy, okna, vylámané dveře apod. S pomocí dotací se podařilo realizovat generální opravu barokního kostela v Cítolibech, kde jsou originály Braunových soch.

Jaké bylo vaše další působiště?

Po dvou letech jsem dostal od otce provinciála novou dispozici a byl jsem poslán od října 1992 do farnosti Lidečko na Valašsku. Farnost jsem přebíral od P. Josefa Čunka, SJ, který dostal za úkol vést noviciát. To byla další velká změna. Oproti předchozímu působišti jsem měl na starosti desetkrát

méně kostelů, ale asi desetkrát více lidí, a to je jistě dobře. V době mého příchodu byly hotové základy nového kostela v Horní Lidči a nad tím čtyři hlavní ocelové nosníky. Měl jsem tedy za úkol napomáhat ke zdárnému dokončení stavby. Naštěstí stavba kostela měla velkou podporu věřících i představitelů obce, takže kostel sv. Václava byl dokončen a posvěcen v roce 1994. Od té doby mají v Horní Lidči krásnou dominantu ve středu obce a pravidelně v neděli mši svatou, takže nemusejí putovat do Lidečka.

Na působení v Lidečku, k němuž patřily obce Horní Lideč a Střelná, velmi rád vzpomínám. Bylo tam opravdu hodně kněžské práce, ale také chápající podpora věřících.

Na Valašku jste pobyl jen krátce.

Co bylo dál?

Abych nezapomněl, že jezuité mají být disponibilní, tak jsem v roce 1995 dostal dispozici do Prahy, kde jsem v naší rezidenci na Ječné ulici dostal na starost hospodářské a technické věci a vypomáhal jsem v duchovní službě u kostela sv. Ignáce. Velmi brzo ale v sousední farnosti sv. Štěpána onemocněl P. Podolák a tak jsem se ještě navíc stal administrátorem farnosti s krásným gotickým kostelem sv. Štěpána, který založil Karel IV. Tento kostel je asi 300 m od kostela sv. Ignáce. Bylo tam velmi pěkné společenství věřících. V pražské komunitě jsem prožil čtyři roky.

A jak to bylo s vaším návratem na Moravu?

Další „posun“ mé maličkosti nastal v září 1999, a to do farnosti Český Těšín, ke které patří pět filiálních kostelů. V Českém Těšíně je kromě živé farnosti také ještě exerciční dům, takže tam jeden z našich kněží dával duchovní cvičení; ostatní kněží měli na starosti farnost, bohoslužby, vyučování náboženství, společenství mládeže apod. Český Těšín je dvojjazyčná farnost, a proto se tam konají české a polské bohoslužby.

Přichází vaše zatím poslední zastavení...

Další, zatím poslední posláním jsem dostal v září roku 2005, a to na poutní místo Svatý Hostýn. Od otce Františka Brázdila, SJ, jsem přebíral úkol představeného, a po roce i posláním rektora baziliky od nedávno zesnulého P. Jana Chromečka, SJ.

Zde jste naplno využil své technické odbornosti a výrazně zasáhl do nitra baziliky.

Svatý Hostýn je nejen krásné, ale i pozeňané místo, kde se poutníkům dostává na přímělu Panny Marie, Vítězné Ochrany Moravy, mnoho duchovních milostí, útěch a pomoci, ale často i uzdravení, vyřešení problémů v rodinách, ale také i milosti návratu k životu s Bohem a církví, často po mnoha letech.

Po příchodu jsem ale měl trochu obavy ze zimního období, zvláště když mi varhaník řekl, že zažil v bazilice i sedm stupňů mrazu. Snažil jsem se tedy pro to něco udělat. Hned na první zimu jsem pořídil elektrický topný koberec do presbytáře a zajímal jsem se, co by bylo možno provést dále. V dalších letech jsme provedli opravy vitrážových oken a zajistili jsme je termoizolačním dvojsklem; následoval vysoušecí kanál zdiva po vnějším obvodu baziliky a připravovala se výměna již opotřeбенé keramické podlahy. Ta se uskutečnila během podzimu 2010 a jara 2011 a byla provedena firmou Rapos. Na přípravě projektu se podílel Ing. Jan Červenák z Prahy, ale velkými a nezastupitelnými pomocníky mi byli manželé Ing. Josef a Anna Matelovi z Brunsého. Ing. Matela pracoval v Rakovnicku 40 let a zná tedy velmi dobře technologii keramiky. S manželkou dlažbu přebírali a roztřídili dle kvality a velikosti a pan inženýr se velmi obětavě věnoval technickému dozoru a pomáhal během celé realizace podlahy. Pod ochranou Panny Marie se celé dílo podařilo bez úrazu a funguje dle očekávání, a to s minimálními provozními náklady. V bazilice jsou do podlahy vloženy trubky rozvádějící topnou vodu a podlaha je také ještě provětrávaná, aby se vlhkost ze země netlačila do zdiva.

Na klenbě baziliky je tepelná izolace, aby se vlhkost na klenbě nesrážela. V zimě je nyní v bazilice velmi příjemně, i když je zde v 720 m chladněji než v nížinách. V roce 2012 i při dvacetistupňovém mrazu venku bylo v bazilice +8,5 °C. Je tu příležitost k modlitbě pro poutníky, i pro ty, kdo by si chtěli dělat v zimě duchovní cvičení.

Nejen opravami žije rektor baziliky...

Velkým duchovním povzbuzením jsou pro mne a jistě i pro poutníky profesní poutě – hasičů – včelařů – Matice – podnikatelů – zdravotníků – učitelů – muzikantů – Orlů – myslivců atd. Mám také velkou radost z poutí jednotlivých farností, zvláště když přicházejí s dětmi od prvního svatého přijímání.

Jak jste prožíval Jubilejní rok 2012?

Dalším pozitivním duchovním impulzem byla pro mne příprava a prožívání akcí Jubilejního roku 2012. Na popud pana Josefa Psíka a za velkorysé podpory věřících, ale i obcí, farností, některých podnikatelů a Matice svatohostýnské se podařilo vybavit věže baziliky sedmi novými, krásně znějícími zvony, které navrhla a dodala firma Perner z německého Pasova. Při realizaci spolupracovala firma Josef Slánský z Horní Lidče. Kromě toho se podařilo pod vedením Marka a Josefa Hladkých vybudovat nový venkovní liturgický prostor, který mohl posloužit již při hlavní slavnosti.

Zdá se, že jste vyryl nesmazatelnou brázdou do novodobé historie našeho poutního místa.

Děkuji Bohu, že si mne, slabého a nedokonalého, vybral pro službu Božímu lidu v kněžském a zasvěceném životě, že mohu být společně se spolubratry užitečný vysluhováním svátostí, zvláště eucharistie a svátosti

smíření. Jsem rád, že jsem se ke kroku následovat Ježíše odhodlal v době, kdy vše vypadalo „na věčné časy“, ale naštěstí to Božím řízením v mém kněžském životě bylo jen sedm roků, tedy jen deset procent mého života, kdy jsem musel skrývat své povolání. Prosím také poutníky a všechny věřící o modlitby za mne i celou komunitu a provincii a také za všechny kněze, abychom všichni prožívali naplno své zasvěcení, a snažili se co nejvěrněji následovat Krista. Mnohokrát jsem poznal pravdivost zkušenosti sv. Ignáce, který říká, že Bůh se naší velkodušností nikdy nenechá zahanbit. Přeji vám, abyste i vy tuto zkušenost udělali. Ať vás na vaší životní cestě vede ke Kristu a chrání Panna Maria, Vítězná Ochrana Moravy!

Děkuji vám, otče Jiří, jménem všech svatohostýnských poutníků i jménem Matice svatohostýnské za to, že jste. Že jste mezi námi, že jste na Svatém Hostýně. Do dalších let vám všichni přejeme hojnost Božího požehnání a ochranu Panny Marie Svatohostýnské.

Lubomír Vývoda

Duchovní slovo

Život zasvěcený Bohu

Milí mariánští ctitelé, přátelé Svatého Hostýna a čtenáři Listů svatohostýnských!

Po Roku rodiny jsme vstoupili do Roku zasvěceného života. Chceme si znovu uvědomit a prožívat skutečnost, že všichni křesťané se Bohu základně zasvěcujeme skrze křest, a máme proto Bohu patřit jako Boží děti. Toto zasvěcení může a má růst. Skrze svátost biřmování se máme stát Kristovými svědky víry a statečnými bojovníky proti nepřítelům spásy v tom prostředí, do kterého nás Bůh posílá. Manželé dostávají požehnání k tomu, aby byli spolupracovníky s Bohem při předávání daru života, aby vzájemným darováním se a obětmi pro děti vytvářeli základní buňku církve, kde předávají svým dětem nejen pozemské dovednosti, ale především se jim snaží předat poklad víry a učí je vzájemné lásce, ohleduplnosti, pravdivosti, úctě ke každému člověku... Jako rodina mají zpřítomňovat Boží lásku v tomto světě.

Přesto Bůh některé lidi v zasvěcení se jemu a v naplňování života láskou zve ještě dále. Některé muže volá ke kněžské službě, aby ve společenství církve zpřítomňovali Krista svou osobou, při proměňování ve mši svaté, vysluhování ostatních svátostí, hlásáním a vysvětlováním Božího slova, sloužící láskou, duchovním otcovstvím, které se z rozměru rodiny rozšiřuje na celou farnost, diecézi a církev. Věřící mají v knězi nalézt milujícího a starostlivého pastýře, který vodí svěšené ovečky na bohaté duchovní pastviny a k pramenům občerstvení v modlitbě a svátostech, který hledá ztracené ovečky a s láskou je přináší do společenství ovčince. Přitom se snaží všechny, kteří mu jsou svěšeni, chránit před útoky zla, které často přichází pod rouškou mamonářství, kariérizmu, touhy po moci, nezřízeného požitkářského stylu života apod. Kněžské povolání jistě vyžaduje ze strany povoláního velkorysost a vytrvalost v darování sebe druhým, pozorné naslouchání jemnému vedení Ducha Svatého, čistotu úmyslů, snahu o následování Ježíše...

Bůh ale některé zve k ještě bližšímu a důvěrnějšímu následování, a to v řeholním nebo zasvěceném životě. Některé kněze, nebo laiky, muže i ženy, volá Pán k plnému nasazení v úsilí o spásu a dokonalost vlastní i bližních, k nasazení pro hlásání Božího království a jeho uskutečňování ve společenstvích řeholních komunit. Ten, koho Pán volá k tomuto životu, si uvědomuje svou hříšnost, a proto veden láskou k Pánu se nechce mít lépe než On, který byl bez hříchu. Proto se snaží následovat Ježíše v chudobě, protože Ježíš přišel k nám lidem v krajní chudobě v Betlémě, žil v chudé rodině v Nazaretu, kde se pro obživu muselo usilovně pracovat. Ježíš svou veřejnou činnost, svůj apoštolát prožíval v nezajištěnosti, takže mohl říci: „Lišky mají doupat a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu složil.“

Řeholník se svým zasvěcením zřídka práva disponovat s věcmi podle své vůle a je ochoten žít v nezajištěnosti v důvěře v Boží lásku a věrnost, která se postará o to skutečně potřebné pro své služebníky.

Řeholník se slibem čistoty, podobně jako kněz, zřídka přirozené lásky v manželství a rodině, aby se otevřel a jaksi předjímal již zde na zemi tu lásku, která bude naplňovat celou naši věčnost, kde budeme uchvázeni Boží láskou. Proto se již zde na zemi snaží milovat nejen všechny anděly a všechny svaté, ale duchovním otcovstvím se snaží milovat všechny lidi, zvláště ty, kdo o svou spásu teprve zápasí, ale i ty, kdo jsou v područí hříchu, všechny, kdo hledají smysl a cíl svého života. Člověk ale dostal od Boha ještě jeden velký dar, kterým je jeho svobodná vůle. Zasvěcená osoba,

řeholník, chce svobodně nabídnout i tento dar Bohu a činí to slibem poslušnosti, takže přenechává na vůli a moudrosti představených, jak to oni vidí, co bude více k Boží oslavě a spáse lidí, aby potom přijal posláni na libovolné místo, a tam se ujal svěřeného úkolu, který se poslaný snaží naplnit a plně se s ním sjednotit. Snaží se tak připodobnit Ježíši, který řekl: „Mým pokrmem je plnit vůli mého nebeského Otce.“

Prostřednictvím Panny Marie prosme tento rok o milost opravdovosti a vytrvalosti povolanych, ale také prosme, aby Pán povolal mladé muže i ženy k plnému nasazení pro Boží království, a aby ti, které Pán zve, velkodušně odpověděli na toto volání k větší lásce.

Svatý otec František, který je také zasvěcený Bohu, obdařil tento rok možností získávat plnomocné odpustky, které je možné za obvyklých podmínek získat i na Svatém Hostýně, a to každou neděli a o liturgických slavnostech a svátcích.

Požehnané prožití zbývající části postní doby a pravou radost z Ježíšova vítězství nad hříchem a smrtí vám všem i vašim rodinám a všem zasvěceným přeje a vyprošuje

P. Jiří Šolc, SJ

s komunitou jezuitů na Svatém Hostýně

Kolik kněží působí na Svatém Hostýně

P. Ing. Jiří Šolc, SJ (1945), superior, duchovní správce a rektor baziliky

P. MVDr. Mgr. Richard Greisiger, SJ (1961), kaplan

P. Stanislav Peroutka, SJ (1933), kaplan

P. František Měsíc, SJ (1933), důchodce

P. doc. PhDr. Karel Říha, SJ (1923), důchodce

Před sto lety se narodil Beda Dudík

V lednu letošního roku jsme si připomněli 200. výročí narození slavného kojetínského rodáka a významného moravského historiografa a vlastence, rajhradského benediktina Dr. Bedy Dudíka.

Narodil se 29. ledna 1815 v rodině perníkáře jako první z devíti dětí. Po ukončení humanitních studií na piaristickém gymnáziu v Kroměříži pokračoval studiem filozofie v Brně, kde byl jeho profesorem dějepisu známý topograf a historik, rajhradský benediktin P. Řehoř Wolny. Svá studia na olomoucké univerzitě dovršil v roce 1839 doktorátem filozofie, v následujícím roce byl vysvěcen na kněze. Jako profesor klasické filozofie a dějepisu přednášel na filozofickém učilišti v Brně. Mladý, národně uvědomělý profesor Dudík již od svého nástupu na tuto školu navrhoval reformu vyučovacího systému a usiloval o zavedení přednášek o českém jazyku. V roce 1845 zahájil první české veřejné přednášky a vymohl zpřístupnění slovanské knihovny všem žákům školy. V revolučním roce 1848 stál na straně bojovníků za konstituci a práva českého jazyka. V roce 1849 vydal své první velké dílo *Dějiny rajhradského kláštera*. Za dva roky byl pak vyslán moravským zemským výborem do Švédska, aby v tamních knihovnách a archivech zjistil stav starých českých rukopisů ukořistěných za třicetileté války. Na výzkumy ve Švédsku navázala jeho další cesta do Říma, kde pátral po českých rukopisech, které sem dovezla švédská královna Kristina. Protože se rozhodl věnovat pouze historii, vzdal se profesury na gymnáziu. V roce 1853 byl povolán do Vídně uspořádat centrální archiv řádu Německých rytířů. Při této práci probádal mnoho evropských archivů. V té době se stal docentem pro studium středověkých dějin na vídeňské univerzitě. Roku 1859 byl jmenován moravským zemským historiografem a moravský zemský výbor ho pověřil vypracováním dějin Moravy. Již v roce 1860 vyšel první svazek *Dějin Moravy*. Za 29 let pilné práce napsal 12 svazků a dospěl až k roku 1305. Tato léta byla jeho vrcholným tvůrčím obdobím. Nejen že každým rokem vydal svazek svých dějin nebo jinou vědeckou práci, ale přitom cestoval po Orientu, bádá v Haliči, v Uhrách, v Holandsku a Belgii, v Rusku byl pověřen diplomatickým posláním. Na cestě k otevření Suezského průplavu provázal císaře Františka Josefa I. a z této cesty napsal skvělou reportáž. Jako historik a válečný zpravodaj byl v roce 1866 povolán na jižní frontu do Itálie. Konečně v roce 1878 převzal ve Stockholmu 21 nejvzácnějších rukopisů a odvezl je do vlasti. Už za svého života byl oceněn mnoha řády a vyznamenáními.

Vědecké dílo Bedy Dudíka je dodnes živé a ceněné odborníky. Kromě jeho velkého díla *Dějiny Moravy* je také zajímavý spis o dějinách knihtisku na Moravě, spisy o numismatice, o hanáckém folklóru a jiné. Zemřel před svými 75. narozeninami 11. ledna 1890 a pochován je na hřbitově v Rajhradu.

Vztah Bedy Dudíka k Hostýnu byl mimořádný. Svědčí o tom jeho četné návštěvy a zpravidla i týdenní pobyty, jak dokládají hostýnské zápisné knihy. Byl prvním badatelem, který se podrobněji zabýval hostýnským hradiskem. Uvědomoval si, že tato zajímavá lokalita s rozsáhlým opevněním nebyla dosud ještě systematicky prozkoumána, zaměřená a popsána. Spolu se svými bratry – Antonínem, farářem z Vyškova, a kojetínským občanem Eduardem, vůbec jako první zaměřil a zakreslil toto rozsáhlé, místy hustým lesem zarostlé opevnění vrcholu Hostýna. Celková délka valů zaměřená bratry Dudíkovými byla 2200 kroků, pozdějším měřením upřesněna na 1857 m. V době Dudíkova průzkumu v roce 1874 byl hostýnský val protržen pouze na pěti místech. Jeho studie *Předkřesťanské pohřebiště na Moravě* inspirovala i profesora Mašku, který také obrátil svou pozornost k Hostýnu. Své nálezy z několika průzkumných výkopů kladl do pravěku a potvrdil zde existenci pravěkého člověka. Před svými četnými vědeckými a badatelskými cestami neopomněl se Dudík zastavit také na Hostýně. Zanechal po sobě řadu dopisů. Z jednoho cituje jeho spolubratr Dr. Kinter: „Z Vídně jsem vyjel 4. 9. 1865 severní drahou do Hulína.

Již před delší dobou jsem si umínil, že na cestě, kterou mám podniknout do Haliče, abych tam prozkoumal různé archivy, zastavím se na Sv. Hostýně a poprosím Matku Boží, aby mou práci požehnala. Dle domluvy dojel jsem určitou hodinu vlakem do Hulína, kde mne očekávali moji dva bratři, se kterými jsem chtěl podniknout posvátnou pouť. Přijel jsem právě v poledne. Všichni tři bratři jsme jeli dostavnicem do Holešova a odtud jsme šli pěšky na Svatou Horu. V Jankovicích jsem si svlékl svrchník a ztratil při tom legitimaci k bezplatné jízdě na všech tratích po severní dráze. Byla to pro mne ztráta velmi bolestná, ale obětoval jsem ji Panně Marii. Po skoro půl třetí hodině jsme došli na Hostýn. V kostele, který právě opravovali zedníci, jsem se pomodlil nešpory i kompletář, potom i s bratry jsme se pomodlili litanii loretánskou. Společně jsme šli k prameni a napili se vody z posvátného zřídla. Bylo již pozdě večer, když jsme ulehli v hostinci poblíž kostela. Již předem jsem písemně požádal bystrického děkana o dovolení pro sebe i bratra sloužit v poutním kostele mši svatou. Ráno o pěti jsem spěchal za husté mlhy do kostela. Jaké moře myšlenek a pocitů kroužilo mi v hlavě. Jako dítě donesla mne sem moje drahá matka na svých loktech. Jako chlapec modlival jsem se často, kleče před zboženiskem. Moji rodiče měli obyčej, že sem každého roku putovali v neděli po Božím Těle. Byl jsem přítomen, když nový kostel byl z darů dobrodinců, mezi něž patřil i můj klášter rajhradský, znovu vystaven a vysvěcen. Tehdy stála má dobrá matka po mém boku tady na stupních hlavního oltáře. Zde míním přinést oběť novozákonní a poprosím Matku Boží, abych na její přímělu byl uchráněn od každého hříchu, aby požehnala všechny mé práce, aby jimi byl veleben Pán Bůh. Mši svatou jsem sloužil o šesté při hlavním oltáři, můj bratr ji sloužil při postranním. Zde cítím blízkost Nejvyššího jasněji, zřetelněji, než kdekoliv jinde. Kéž mi uchová Milostiplná tento svatý pocit! Po snídani jsme se vydali na zpáteční cestu. Slunce svítilo tak líbezně, mile, teplounce. Kéž mne také nikdy neopustí sluníčko duchovní! Když jsme procházeli Jankovicemi, napadlo mi ohlásit ztrátu legitimace místnímu učiteli. V Holešově jsme se zastavili u děkana Horeckého a šli se podívat na opravu kaple při farním kostele. Když jsme potom nasedali do kočáru, který nás měl dovézt do Hulína, přiběhl starosta z Jankovic s mou legitimací, kterou našly školní děti. Patrně mne ochránila příměluva Matky Boží svatohostýnské od citelné ztráty, která by mně byla velmi nemilá. V Hulíně jsem se rozloučil se svými bratry a jel směrem ke Krakovu“.

Tolik z dopisu Bedy Dudíka. Tato vzpomínka a vyznání velkého a skromného učence z jeho velké důvěry k Matce Boží Svatohostýnské ať je i pro nás příkladem a povzbuzením!

Olga Kozlová

Semínko je, zdá se, zaseto...

V neděli 1. března se sešla na faře na Svatém Hostýně vcelku nesourodá skupinka. Podnět k setkání dali zástupci Valašské nadace z Francovy Lhoty. Přítomni byli zástupci Matice svatohostýnské a vedoucí několika valašských schól. Jednání předsedal rektor baziliky P. Jiří Šolc.

Výsledkem setkání je jasná zpráva. V sobotu 20. června 2015 se koná první pouť schól na Svatém Hostýně. Po třech letech tak navazujeme na setkání schól, které proběhlo velmi úspěšně při oslavě Jubilejního roku 2012. Setkání mladých poutníků začne společnou mší svatou, která bude v 10.15 hod., ve 13 hod. se bude konat přehlídkový koncert schól ve venkovním amfiteátru na Svatém Hostýně. V případě nepříznivého počasí by se konala tato nesoutěžní přehlídka v bazilice. Víme, že v ten samý den se koná pouť zrakově postižených a jsme přesvědčeni, že si „zavazet“ nebudeme. Ba právě naopak. Rádi bychom pěknou duchovní hudbou přispěli ke společné oslavě Panny Marie Svatohostýnské.

Hlavním organizátorem této nové pouti je Pavel Vlček z Valašských Klobouk, který v brzké době vytvoří internetové stránky této pouti schól, kde budou všechny další informace. Zveme tímto všechny,

kteří rádi zpívají a mají ve svých farnostech schůly a jsou jejími aktivními členy, aby se této pouti zúčastnili. Přijďte si s námi zazpívat na Svatý Hostýn! Pokud máte zájem, jakkoliv se zapojit do přípravy a organizace této pouti, můžete kontaktovat Pavla Vlčka na jeho e-mailové adrese (p.luppino@seznam.cz).

Těšíme se na setkání s vámi. Máme radost, že vzniká nová tradice.

Lubomír Vývoda

Bude vás zajímat

K setkání s Ježíšem v Nejsvětější Svátosti nelituj času!

Letos v květnu začnou pravidelné adorace Nejsvětější Svátosti oltářní v kapli sv. Josefa na Svatém Hostýně.

KDY?

– Každý první pátek v měsíci

– Každou sobotu od 9. května do 17. října 2015 v době od 10.30 do 12.45 hod.

Aby nedošlo v kapli při adoraci k nějaké nevhodné události, budou mít při každé adoraci adorační službu jeden člen výboru a důvěrník Matice svatohostýnské.

Na recepci v poutním domě č. 3 jsou připraveny tabulky, do kterých se zájemci o adorační službu mohou zapsat. Zaměstnankyně na recepci vám podají bližší informace a odpoví na vaše dotazy.

Adorace má moc usmiřovat a obracet!

Marie Loučková

Pozvánka na valnou hromadu MSH

V neděli 3. května v den zahájení poutní sezony se bude konat na Svatém Hostýně valná hromada Matice svatohostýnské. Mši svatou v 9.15 hod. bude sloužit v bazilice Nanebevzetí Panny Marie olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner, protektor Matice svatohostýnské. Po ukončení mše svaté začne jednání v poutním domě č. 2 v muzeu (Jurkovičův sál).

Kromě zpráv o hospodaření a činnosti Matice svatohostýnské budou za svou nelehkou práci oceněni obětaví důvěrníci, členové Matice svatohostýnské. Od otce arcibiskupa obdrží čestné uznání a svatohostýnskou medaili.

Prezence bude probíhat od 7 hod.

Těšíme se na setkání se všemi členy.

Marie Loučková

Nové stanovy MSH

Jak jsme vás již informovali v minulých Listech svatohostýnských (číslo 4/prosinec 2014), zveřejňujeme pracovní verzi návrhu nových stanov Matice svatohostýnské na našich internetových stránkách: www.hostyn.cz/stanovy2014.pdf

Je to materiál pro širokou diskuzi, která by měla proběhnout na valné hromadě Matice svatohostýnské v neděli 3. května 2015. Vyzýváme vás, abyste si návrh prostudovali a připravili připomínky k projednávání. Připomínky můžete zasílat také písemně – buď elektronickou poštou (e-mail: matice@hostyn.cz) nebo i dopisem na adresu: Matice svatohostýnská, Svatý Hostýn 115, 768 61 Bystřice pod Hostýnem.

Těšíme se na vaše připomínky.

Václav Lednický

Naše soutěž pro děti

V prvním kole celoroční soutěže zaslalo svou soutěžní práci celkem 92 dětí.

Vítězové vybrání odbornou porotou v prvním kole:

Kategorie dětí do 7 let

Za správně splněný úkol byli odměněni všichni účastníci (17 dětí).

I. kategorie 8 až 11 let

1. místo: Sára Gilíková, Kroměříž

2. místo: František Kordík, Jarohněvice; Anna Vymazalová, Kroměříž; Sára Bednaříková, Zlín

3. místo: David Kocián, Žlutava; Jaroslav Lecján, Kroměříž

II. kategorie 12 – 15 let

1. místo: Marie a Anna Pavlíkovy, Kroměříž

2. místo: Daniel, Mikuláš a Amálka Pospíšilíkovi, Zlín-Kudlov

3. místo: Gabriela Pitruzzellová, Kroměříž

Zvláštní cena – čestné uznání

Marie Piřková, 10 let, Kroměříž – autorka motta výstavy prací I. kola soutěže: „A já jsem řekla, že to nejlepší bylo to, jak jsme byli všichni spolu.“

K hodnoceným pracím zasláným v 1. kole se výstižně vyjádřila jedna z členů odborné poroty: „V každé té práci je něco zajímavého, proto je velice těžké spravedlivě rozhodnout.“ Proto děkujeme každému tvůrci – soutěžícímu, za jeho příspěvek zasláný do soutěže.

Dnes přinášíme druhý úkol naší soutěže pro děti a mládež, kterou pro rok 2015 vyhlásila Matice svatohostýnská.

Úkol pro děti do 7 let: Namaluj kostel, do kterého vaše rodina ráda chodí. Obrázky a obrazy mohou být jakoukoliv výtvarnou technikou na libovolném formátu.

Úkol pro děti od 8 do 11 let: Napiš o kostele, do kterého rád chodíš. Svě vyprávění nebo popis doplň namalovaným obrázkem. Uvítáme práce větších rozměrů.

Úkol pro starší děti od 12 do 15 let: Svatý Pavel nám v Listě Korintanům říká, že láska je nejvyšším darem: „*Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znějící kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládal všecko, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic. A kdybych rozdál všechno, co mám, a (pro druhého) do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje. Ano, kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.*“ (1 Kor 13,1–3)

Tvým úkolem je vhodnými příklady a svými úvahami napsat, co si o lásce myslíš ty. Doplň vlastními myšlenkami, dokonči následující spojení: „Láska je, když...“

Na hotové práce nezapomeňte napsat své jméno, příjmení, věk a přesnou adresu. Obrázky i svá vyprávění a úvahy zasílejte do 25. dubna 2015 na adresu: Matice svatohostýnská, Svatý Hostýn 115, 768 61 Bystřice pod Hostýnem.

Těšíme se na vaše práce. Ty nejkrásnější budou tvořit výstavu při valné hromadě Matice svatohostýnské 3. května a později budou zdobit některý z poutních domů.

Práce, které porotu nejvíce zaujmou, budou odměněny věcnými cenami. Vítěz v I. a II. kategorii obdrží navíc poukázku pro svou rodinu na bezplatné ubytování na Svatém Hostýně v době víkendu. Druhé místo bude odměněno celoročním předplatným časopisu Nezbeda. Děkujeme i dalším sponzorům, mj. Vladimíru Maňasovi, vedoucímu prodejny knih a devocionálií na Svatém Hostýně.

Zdeňka Jančíková

Návštěva členů výboru MSH v církevních školách

Při vyhodnocování literárních a výtvarných prací zasláných do prvního kola naší celoroční soutěže dětí jsme si všimli, že nezanedbatelnou část z nich tvoří práce žáků z církevních škol. To nás vedlo k myšlence předat ceny vítězům formou osobního společného setkání se soutěžícími v jejich školách. Potěšilo nás, že ředitelé obou škol tuto myšlenku přivítali a poskytli nám pro setkání s žáky i pedagogy vhodný čas i prostor.

Zástupci výboru (Lubomír Vývoda, Marie Loučková a Zdeňka Jančíková) proto navštívili 26. února Katolickou školu v Uherském Brodě, kde si prohlédli podnětné a upravené třídy i společné prostory, a poté 5. března zavítali do Církevní základní školy v Kroměříži. Všude nás velmi pěkně přivítali. Obdivovali jsme přívětivou atmosféru mezi žáky i učiteli, jejich hezké vystupování vůči nám – hostům. V Uherském Brodě jsme také na pietním místě modlitbou a zapálením svíčky vzpomněli na nevinné oběti nešťastné tragické události z konce února.

Kromě zhodnocení prací, předání diplomů, věcných cen vítězům jednotlivých kategorií a také cen útechy ostatním účastníkům prvního kola, které doprovázel zasloužený potlesk, byli žáci pozváni, aby se zapojili i do dalších tří soutěžních kol. Nechybělo ani společné fotografování. Poté jsme našim hostitelům krátce prezentovali činnost Matice svatohostýnské a předali materiály o našem poutním místě. Došlo i na krátká vyprávění o zážitcích dětí z návštěvy Svatého Hostýna.

S radostí jsme v dialogu s dětmi a mladými pozorovali jejich zájem, ověřili jsme si, že všichni naše významné poutní místo dobře znají a se svými blízkými sem putují. Těšíme se na další milá setkání se žáky, s učiteli i vedením našich církevních škol při podobných příjemných příležitostech.

Zdeňka Jančíková

Každá matice má svoji Marii

„Každá Matice má svoji Marii...“

To je konstatování, které pronesla nedávno moje manželka.

Ta se mnou trpělivě prožívá moji účast v Matici svatohostýnské a tím pádem i spolupráci s ostatními spřátelenými Maticemi u nás. A má pravdu. V každé Matici se vyskytuje našťestí osobnost, která všechno kolem sebe tak nějak ovlivňuje. Vzhledem k tomu, že právě ta naše Marie slaví dne 3. dubna krásně kulaté narozeniny, požádal jsem některé členy Matice svatohostýnské, aby při této příležitosti zavzpomínali.

Proč právě ona

Protože je nesmírně pracovitá. Co jen ve svých letech stihá! Je vynikající organizátorka, jinak by jí ten čas nestačil ani náhodou. Vždyť co jen dělá pro Matici svatohostýnskou – důvěrnickví, Listy svatohostýnské, výbor MSH, jubilanti a to, co stihá doma, ani nevíme!

Protože je kreativní. Všechny ty její nápady týkající se členství v Matici svatohostýnské, soutěže pro děti, distribuce Listů svatohostýnských, jednotlivé akce, návrhy, připomínky a podněty!

Protože je výbornou rétorikou. Umí přesvědčovat, umí se také rozohnit, rozhorlit, umí se zastat, přimluvit, dohodnout, podpořit. Umí se příjemně vnútit, je zdravě neodbytná. Říká se tomu vytrvalost!

Protože má úžasnou víru. Bez ní by neudělala ani polovinu toho, co pro Matici svatohostýnskou dělá. Zná ji dvacet let a vím, že bez víry, že tuto práci dělá pro větší čest a slávu Boží, by již musela stokrát zkolabovat a práci ukončit.

Protože je tak skromná. Vždyť, co za tu, často až úmornou dřinu, má? Jen tu vidinu dobře obhospodařované svěřené hřivny! Nikdy nic nechtěla, ne vzala, ani nečekala. Spíš musela často odrážet odpor a nepochopení.

Protože je noblesní. Vždy upravená, klidná a rozvážná. Hezky mluvící a vyjadřující se. Slušná v mluvě i chování, vždy pohostinná a velkorysá.

Protože je tak statečná. Vzpomínám na několik situací v životě Matice svatohostýnské, kdy jsme s pocitem marnosti, s malomyslnou duší pomalu rezignovali, zatímco ona s neuvěřitelnou silou a odvahou šla hlavou proti zlu a nepřijemnostem.

Protože je tak vytrvalá. Je to mnoho let, která věnovala naší Paní a jejímu Synovi. A vždy s vidinou šťastného konce, byť se tolikrát před tím nezadařilo.

Protože všechny tyto její vlastnosti by měly být našimi vzory. Kéž jí Pán požehná, dlouhá léta dopřeje, aby nám mohla i nadále být ukazatelem pravé víry, nadšení a síly.

Maruško, vše nejlepší, máte můj obdiv!

Mgr. Pavel Malének

člen redakční rady Listů svatohostýnských

Jak charakterizovat paní Loučkovou?

Stručně – hnací motor všeho dění kolem Matice svatohostýnské na Svatém Hostýně. Byla u zrodu znovuobnovení činnosti v roce 1990. Organizovala petice proti nespravedlivým a lživým obviněním vůči „vyhnání“ Ústavu s postiženými dětmi na Hostýně. Od prvopočátků obnovení Matice svatohostýnské měla na starosti členskou základnu. V době, kdy ještě nebyly počítače, sjednávala brigády na doplňování a třídění kartotéky členů, úklidy a praní prádla v poutním domě. Účastnila se všech schůzí výboru, pracovala také jako předsedkyně Matice svatohostýnské. Spoustu času trávila na Hostýně řešením problémů, které zpočátku byly na denním pořádku. Psala a rozesílala žádosti o finanční příspěvky na opravy všech zdevastovaných zařízení a poutních domů, byla jednou z iniciátorek vydávání Listů svatohostýnských. Tuto činnost a ještě mnohé jiné vykonává již 25 let neúnavně, dobře, k prospěchu Matice svatohostýnské, jejich členů i řadových poutníků bez nároků na odměnu. V současné době ještě vyučuje náboženství, o víkendech navštěvuje staré a nemocné členy, organizuje náborové nováčků a píše hostýnskou kroniku. Její zásluhy pro Hostýn jsou obrovské, nevím, jestli by se našel tak obětavý člověk, který by nezištně pokračoval v jejím úsilí o stálý rozkvět našeho poutního místa.

Olga Kozlová

členka redakční rady Listů svatohostýnských

Paní Mgr. Marie Loučková

Ano, to byla a je stále dáma. Poznal jsem ji před více než 20 lety, kdy byla hlavní představitelkou Matice svatohostýnské. Jemná žena, ale svérázná ve vystupování. Dovedla vždy prosadit své názory. Ve výboru Matice si vzala na starost členy a důvěrníky. To byl po celou dobu vlastně vrchol naší činnosti. Budovat členskou základnu, starat se o členy a získávat nové. Ona byla po dlouhou dobu

vlastně jedinou ženou výboru. Já říkám „klobouk dolů“. Její mnohdy důrazné prosazování „správných postupů“ jsme ve výboru začali akceptovat. Díky tomu a paní Loučkové se prosadilo mnoho pozitivního. Byla u všeho, co bylo třeba prosadit a realizovat.

Co mám vlastně k její osobě, spíše osobnosti dodat?

Jsem rád, že jsem paní Loučkovou poznal, s ní spolupracoval a ve prospěch Svatého Hostýna působil. Pro její vitalitu a stále nasazení se ani nechce věřit, že se matřiky v datu jejího narození nespletly.

Přesto mně dovolte, je-li věrohodné datum narození členky našeho výboru Matice svatohostýnské paní Mgr. Marie Loučkové, abych jí popřál a především poděkoval.

Přeji Vám především zdraví, požehnání, pomoc Panny Marie při další Vaší požehnané činnosti. Děkuji Vám za obrovský kus práce, kterou jste pro Svatý Hostýn a Matici svatohostýnskou vykonala.

Ať „Chorály Hostýnských Mariánských písní“, které zpíváte, Vás provázejí na cestě Vašich příštích dnů

PhDr. Josef Juráš

člen výboru Matice svatohostýnské

Mgr. Marie Loučková

– NEJ...

- nejstarší členka výboru Matice svatohostýnské (80 let)
- nejdéle pracující ve výboru Matice svatohostýnské (25 let)
- nejznámější osobnost Matice svatohostýnské pro svůj bezprostřední kontakt s členskou základnou
- nejpracovitější členka výboru Matice svatohostýnské
- je „tmelem“ výboru Matice svatohostýnské – i v kritických situacích vždy nás „srovná“ a usměrní
- je „duší“ Matice svatohostýnské a její živou legendou

Ing. Václav Lednický

jednatel Matice svatohostýnské

Přání otce arcibiskupa

Matice svatohostýnská má nepochybně svou nebeskou Matku, kterou uctívá jako Vítěznu Ochranu Moravy. Má však to štěstí, že mezi členy je od doby jejího obnovení paní Marie Loučková, která má široké srdce, a někteří ji nazývají matkou Matice. Rozhodne díky její péči o členskou základnu, zvláště o zasloužilé a obětavé členy i nemocné, se v tomto spolku mohou cítit jako rodina. Kéž ji odmění sám Bůh a dopřeje jí ještě mnoho sil. Je to přání i trochu sobecké, protože přinese užitek Matici. Ale i různí světci přispívali: Pane, jestli mě ještě potřebuješ, tak se nezdráhám sloužit dál!

Mnoho požehnání přeje

Mons. Jan Graubner

arcibiskup olomoucký

a protektor Matice svatohostýnské

Tak to máš, naše milá Marie, gratulaci od nás, všech členů Matice svatohostýnské, když už jsi nechtěla dělat ten rozhovor. Máme Tě všichni moc rádi...

Mgr. Lubomír Vývoda

předseda Matice svatohostýnské

Stručně z jednání výboru MSH

19. prosince 2014

- Slavnostní schůze na ukončení roku za účasti olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera a zaměstnanců Matice svatohostýnské
- Schválení nové smlouvy s nájemcem restaurace Ovčárna – promítnutí provedených úprav do ceny
- Zadání studie dopravní obslužnosti Svatého Hostýna
- Zásady pro oceňování důvěrníků a jubilentů
- Řešení teplé vody ve druhém poschodí poutního domu č. 3
- Režim povolenek k výjezdu na Svatý Hostýn pro rok 2015 (stejný jako v roce 2014)

9. ledna 2015

- Zkušební provoz informačního systému pro poutníky u baziliky
- Nová přípojka vody mezi poutními domy č. 1 a 3 – realizace na jaře
- Nutnost prověrky všech odpadových vod na sběrač do čističky odpadních vod

- Návrh pravidelných adorací v kapli sv. Josefa – dozorová služba členů Matice svatohostýnské
- Drobné opravy v zařízeních nájemců v kuchyních poutních domů
- Prověрка osvětlení Svatého Hostýna – okolí baziliky a poutních domů

20. února 2015

- Řešení projektu dopravní obslužnosti – odsouhlasen návrh etap řešení dopravy a parkování na Svatém Hostýně
 - etapa I – odstavný pás pro autobusy
 - etapa II – záchytné parkoviště pro osobní vozy
 - etapa III – příjezdová komunikace k poutním domům
 - etapa IV – parkoviště pro zázemí poutních domů
 - etapa V – pěší zóna
- Výsledky inventur – pokladna i majetek
- Porucha větrné elektrárny
- Příprava Svatohostýnského stolního kalendáře na rok 2016
- Přípravy na pouť Matic 31. května 2015 na Svatém Hostýně
- Potvrzení zamítavého stanoviska výboru Matice svatohostýnské ke stavbě lanovky na Svatý Hostýn

Václav Lednický

zapisovatel MSH

Odešel věrný strážce svatohostýnské baziliky

Ve věku 82 let zemřel 4. prosince 2014 v nemocnici v Kroměříži dlouholetý duchovní správce na Svatém Hostýně jezuitský kněz P. Jan Chromeček.

Pocházel z Brna, kde se narodil 27. července 1932. Po maturitě na biskupském gymnáziu v Brně v roce 1949 vstoupil do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova na Velehradě. V roce 1950 zde zažil zrušení řádu komunistickým režimem. Po internaci v Bohosudově dokončil noviciát již tajně v Brně. Pracoval pak jako konstruktér, a to až do roku 1959, kdy byl zatčen a uvězněn. Po amnestii v roce 1960 byl propuštěn a poté pracoval jako dělník u zedníků a pokrývačů. Po soukromém studiu filozofie a teologie byl 12. ledna 1968 v Brně tajně vysvěcen na kněze. Díky politickému uvolnění během Pražského jara 1968 mohl navštívit Rakousko a věnovat se po tři semestry studiu na teologické fakultě innsbrucké univerzity. Po návratu do vlasti se podařilo vyjednat jeho zařazení do duchovní správy v brněnské diecézi. V letech 1970 až 1976 byl kaplanem v Ivančicích a následně pak v letech 1976 až 1990 duchovním správcem v Dolních Věstonicích, Horních Věstonicích a Strachotíně. Zde ve skrytu vykonával funkci novicmistra.

Po listopadovém převratu v roce 1989, kdy bylo oficiálně povoleno znovuoobnovení jezuitského řádu, působil ještě rok jako novicmistr na Svatém Hostýně, kde se podílel spolu s dalším významným jezuitským knězem P. Vladimírem Tomečkem na obrození života na nejnavštěvovanějším moravském poutním místě.

K 15. 8. 1991 byl jmenován farářem ve Štěpánově u Olomouce a zároveň exkurendo administrátorem farností Moravská Huzová a Hnojice. Od 1. 11. 1991 mu přibyla ještě funkce rektora duchovní správy exkurendo v jezuitském kostele Panny Marie Sněžné v Olomouci.

Po čtyřech letech se 15. května 1995 vrátil na Svatý Hostýn, kde se stal rektorem baziliky a představeným místní jezuitské komunity. Během těchto téměř 20 let zde zastával různé funkce, jak v duchovní správě (rektor baziliky /1995–2006/, kaplan duchovní správy) a v Matici svatohostýnské (místopředseda, zástupce olomouckého arcibiskupa, člen redakční rady Listů svatohostýnských), tak i v komunitě (superior /1990–1991, 1995–1999/). Byl vždy plný energie a stal se výraznou postavou našeho poutního místa. Jeho záslužnou práci pro Svatý Hostýn ocenil v roce 2010 olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner udělením svatohostýnské medaile a děkovného listu.

Záhy po svých 80. narozeninách se zdravotní stav P. Jana Chromečka začal postupně zhoršovat. Ještě na konci října 2013 odešel ze Svatého Hostýna na prosbu řeholních sester a se souhlasem jezuitského provinciála do Žernůvky v blízkosti Tišnova, aby ve zdejší Domově sv. Alžběty sloužil jako výpomocný kněz jejím obyvatelům. Po půl roce se vrátil znovu na své oblíbené poutní místo, aby se zde opět zapojil do práce. Viditelně mu však již ubývalo sil. Na valné hromadě Matice svatohostýnské 4. května 2014 jeho práci ocenil olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner, který jako protektor Matice svatohostýnské ho jmenoval znovu svým zástupcem do matičního výboru. Od října byl hospitalizován v kroměřížské nemocnici, kde také zemřel.

Poslední rozloučení se zesnulým se konalo 12. prosince 2014 na Svatém Hostýně. Pohřební obřady

za účasti více než 60 kněží a četného zástupu věřících vedl olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner. P. Jan Chromeček byl pohřben na místním lesním hřbitově. Jeho jméno bude nesmazatelně zapsáno v novodobé historii Svatého Hostýna. Bude vždy spojováno s nelehkou porevoluční dobou na našem poutním místě, k níž patřily první velké stavební úpravy, ale i zahájení nové tradice hostýnských poutí. Poutníci budou dlouho vzpomínat na jeho upřímná, mnohdy však těžko pochopitelná upozornění, kterými je usměřňoval, napomínal a zároveň i vedl k tomu, jak se mají chovat v domě Božím.

Josef Pala

Kronika

LISTOPAD 2014

30. 11. • Svatý Martin se opozdil, přijel „na bílém koni“ až na konci listopadu.

PROSINEC 2014

5. – 7. 12. • Duchovní cvičení pro členy Matice svatohostýnské a hasiče s olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem

27. 12. • P. Josef Zelinka s turistickým oddílem mládeže z Otrokovic

LEDEN 2015

1. 1. • Novoroční mše svatá olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera

23. – 25. 1. • Duchovní obnova Modliteb matek (stovka účastnic) s P. Šebestiánem Pavlem Smrčinou, OFM

Zpracováno podle záznamů v knize celebrantů na Svatém Hostýně (jpa)

Člověk míní, Pán Bůh mění

Na začátku února jsem telefonovala do Valašských Klobouk paní Anně Fojtů, abych jí oznámila, že na letošní valné hromadě Matice svatohostýnské obdrží vyznamenání za svoji dlouholetou obětavou práci důvěrnice z rukou olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera, protektora Matice svatohostýnské. Místo paní Fojtů se mi ozvala paní Marie Krahulíková a sdělila mi, že její sestra Anna je nemocná a je hospitalizovaná v nemocnici ve Slavičíně. Hned jsem reagovala, že se za ní rozjedeme. Kvůli chřipkám však návštěvy v nemocnicích nebyly povoleny. Protože zdravotní stav paní Fojtů byl velmi vážný, dovolili její sestře návštěvu. Paní Krahulíková se chtěla se svou setrou setkat a povědět jí, jaké překvapení ji v květnu na Svatém Hostýně čeká. Když to paní Anna uslyšela, rozzářily se jí oči, usmála se a řekla, že si to nezaslouží, ale má radost, že na ni na Svatém Hostýně vzpomínáme.

Ani ve snu mě nenapadlo, že bychom ji nenavštívili, nepotěšili a že bychom se s ní už nikdy nesetkali. Ale člověk míní a Pán Bůh mění. Za pár dní – 12. února – jsme dostali zprávu, že si ji náš nebeský Otec povolal z tohoto světa k sobě. Budeme vzpomínat na setkávání s ní, na úsměvy a povzbudivá slova, kterými dokázala každého potěšit.

Na valné hromadě by dostala vyznamenání od nás lidí, ale ona dostala to nejcennější a nejkrásnější od Pána Boha. Celý život se se vším svěřovala Panně Marii, která se jistě za ni přimlouvala a vyprošovala hojnou odplatu v nebi. Někdy stačí úsměv, někdy jen několik slov, abychom druhého potěšili v jeho bolestech a udělali mu radost.

Marie Loučková

Bohoslužby na Svatém Hostýně

V letním období (od 20. dubna do 18. října) jsou slouženy mše svaté na Svatém Hostýně:

ve všední dny: 7.15, 9.15, 11.15

v sobotu: 7.15, 9.00, 10.15, 11.30

v neděle: 7.15, 9.00, 10.15, 11.30, 15.00

Každou sobotu a neděli ve 13.00 hod. je svátostné požehnání.

Denně modlitba růžence v 18.45 hod.

Zemřelí členové Matice svatohostýnské

P. Jan Chromeček, Svatý Hostýn, 82 let
Ludmila Ščuglíková, Šanov, 101 let
Ludmila Vítková, Nivnice, 86 let
Marie Švachová, Popov, 86 let
Marie Šťastná, Vacenovice, 79 let
Jaroslav Netopil, Přerov, 86 let
Stanislava Geryková, Veřovice, 87 let
Františka Kalincová, Huslenky, 86 let
Josef Joklík, Horní Studénky, 77 let
Josef Ušela, Lípa, 88 let
Anežka Hladišová, Nivnice, 91 let
Jana Droběnová, Střížovice, 71 let
Emilie Hlaváčová, Březová, 79 let
Růžena Drdová, Příbor, 89 let
Josef Korneta, Skotnice, 94 let
Alena HutYROVÁ, Příbor, 80 let
Marie Manová, Poteč, 97 let
Veronika Špalková, Huslenky, 84 let
Marie Koňářiková, Huslenky, 89 let
Stanislava Horáková, Hrobice, 81 let
Zdeňka Kořínková, Libhošť, 86 let
Marie Mičulková, Tichá, 93 let
Anna Kotrsová, Libhošť, 77 let
Marie Krabicová, Lidečko, 79 let
Marie Tomšová, Všemina, 90 let
Ludmila Řepová, Všemina, 82 let
Marie Mandáková, Křenovice, 85 let
Josef Voldán, Hrabůvka, 89 let
Jiří Horák, Hodslavice, 77 let
Marie Preclíková, Tečovice, 95 let
František Naiser, Valašská Senice, 67 let
Božena Hanáčková, Ostrožská Lhota, 87 let
Božena Vyoralová, Lhota u Malenovic, 73 let
Marie Tomaníková, Pacetluky, 84 let
Anna Fojtů, Valašské Klobouky, 68 let
Aloisie Tichá, Nezamyslice, 82 let
Květoslava Novotná, Nezamyslice, 85 let
Olga Hápová, Holešov, 89 let
Ludmila Karmelitová, Krnov
Anežka Petřů, Valašské Klobouky, 89 let
Zdenka Častová, Želechovice nad Dřevnicí, 81 let
Ludmila Vencálková, Bystřice pod Hostýnem, 94 let